

1933 č. j. Pres. 266 a 956/32 uveřejněné pod čís. 12356 sb. n. s. ve příčině nároku podle § 2 téhož zákona.) Dovolání žalované jen na odvolacím důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. založené není tedy odůvodněno.

Čís. 12806.

Úroky zadrželé až do zástavního zajištění hlavní pohledávky a spolu s hlavní pohledávkou zástavně s udáním dne, ode kdy jsou zadrženy, pojištěné, jsou samostatnou jistinnou pohledávkou, která, byvši s hlavní pohledávkou zástavně zajištěna, má s touto pohledávkou stejné pořadí. O úrocích tuto pohledávku tvořících neplatí ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. a jest je, i když jsou starší tří let od příklepu zpět počítaje, přikázati v pořadí hlavní pohledávky.

Úroky v době zajištění hlavní pohledávky zadrželé, ale spolu s ní s udáním dne, od kdy jsou zadrželé, zástavně nepojištěné spadají pod ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. a lze je v pořadí hlavní pohledávky přikázati jen, nejsou-li starší tří let od příklepu nazpět.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R II 288/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice občanské záložně v H. podle směnečných platebních příkazů č. j. Csa 16/27 a Csa 100/27 na útratách celkem 3.013.70 Kč, na 6% úrocích od 23. listopadu 1929 do 23. listopadu 1932 z 20.000 Kč 3.600 Kč, na 6% úrocích od 23. listopadu 1929 do 23. listopadu 1932 z obnosu 16.800 Kč. 2.880 Kč, na kapitále per 20.000 Kč zbytek nejvyššího podání 3.406.30 Kč, celkem 12.900 Kč k hotovému zaplacení. Rekursní soud k rekursu Občanské záložny v H. napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelka vytýká, že neprávem rozvrhl první soud zbytek nejvyššího podání 9.878 Kč 30 h, aniž přisoudil stěžovatelce z její pohledávky 20.000 Kč úroky starší než tříleté, a to 6%ní úrok od 1. ledna 1925, a dále úroky z pohledávky 16.000 Kč za dobu od 21. března 1927 do 23. listopadu 1929. Stěžovatelka poukazuje při tom k tomu, že šlo o úroky, které neměly býti přisouzeny za dobu tří let počítáno zpět ode dne příklepu, nýbrž, poněvadž úroky tyto byly zažalovány i žalobami Csa 16/27 a Csa 100/27 a současně s kapitálem exekučně dobývány, staly se tak samostatnými jistinnými pohledávkami a měly býti v pořadí kapitálu vedle § 216 čís. 4 ex. ř. přiřknuty. Leč tomuto názoru nemohl rekursní soud přisvědčiti. Zástavní právo za tyto úroky starší tří let nebylo vůbec na vydraženou nemovitost vloženo, neboť nemovitosti ty dosud nejsou ani vloženy do knihy pozemkové a jen v tom případě, je-li vloženo zástavní právo nejen pro jistinu, nýbrž i pro zadržené úroky, s vyznačením částek jistiny a dnů, od nichž počínajíc jsou úroky zadrželé, stávají se tyto úrokové zadrželosti samostatnými pohledávkami a jen v takovém případě podle § 216 čís. 4 ex. ř. mohly by býti přiřknuty z nejvyššího podání v pořadí kapitálu. V tomto případě však takové zástavní právo pro úroky starší tří let z oné pohledávky nebylo zřízeno a úroky

více než tři léta staré v tomto případě mohly by býti hrazeny jen v rámci jistoty, nikoliv v pořadí kapitálu. Nemohl tudíž soud vyhověti stížnosti stěžovatelky, aby úroky starší tří let byly přisouzeny v pořadí jistiny a bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu potud, že Občanské záložně v H. na její pohledávky ze směnečného platebního rozkazu ze dne 21. února 1927 Csa 16/27 20.000 Kč s příslušenstvím a ze směnečného platebního rozkazu ze dne 30. září 1927 Csa 100/27 16.000 Kč s příslušenstvím přikázal na útratách celkem 3.013 Kč 70 h, na 6% úrocích za dobu od 1. dubna 1929 do 23. listopadu 1932 z pohledávky 20.000 Kč částku 4.378 Kč 20 h, z pohledávky 16.000 Kč částku 3.502 Kč 56 h, a že zbytek nejvyššího podání 2.005 Kč 54 h přikázal poměrně na jistiny uvedených pohledávek, takže pohledávka 20.000 Kč po srážce 1.114 Kč 18 h částkou 18.885 Kč 82 h a pohledávka 16.000 Kč po srážce 891 Kč 36 h částkou 15.108 Kč 64 h vychází na jistinu na prázdno.

D ů v o d y:

Jde o rozvrh nejvyššího podání za nemovitosti prodané v exekuci podle §§ 325 a 328 ex. ř. Zájemné popsání se stalo dne 17. července 1932 a to současně pro pohledávky dovolací rekurentky 20.000 Kč a 16.000 Kč s příslušenstvím a to, pokud jde o úroky, pro úroky od 1. dubna 1929. V pozdějším svém návrhu na dražbu a v přihlášce k rozvrhovému roku požadovala dovolací rekurentka kromě úroků od 1. dubna 1929 také úroky od 1. ledna 1925 u pohledávky 20.000 Kč a od 21. března 1927 u pohledávky 16.000 Kč. Nižší soudy přikázaly podle § 216 odstavec druhý ex. ř. u obou pohledávek úroky jen za tři léta od příklepu, to jest od 15. prosince 1932 zpět počítaje, tedy od 15. prosince 1929. Dovolací rekurentce, domáhající se přikázání starších úroků, jak je účtovala v návrhu na dražbu a v přihlášce v pořadí svých pohledávek, bylo jen částečně vyhověti. Jak bylo v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni sb. Gl. U. n. ř. čís 872 a též v rozhodnutí sb. n. s. čís. 325 blíže vyloženo, tvoří úroky až do zástavního zajištění hlavní pohledávky zadrželé a spolu s hlavní pohledávkou zástavně s udáním dne, ode kdy jsou zadrženy, pojištěné samostatnou jistinovou pohledávkou (výnos min. sprav. ze dne 21. července 1858 čís. 105 ř. zák.), která, byvši s hlavní pohledávkou zástavně zajištěna, má s touto pohledávkou stejné pořadí. Protože jde o samostatnou pohledávku, neplatí o úrocích, pohledávku onu tvořících, ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. a jest ony úroky, i když jsou starší tří let od příklepu zpět počítaje, v pořadí hlavní pohledávky přikázati. Pokud jde o úroky v době zajištění hlavní pohledávky zadrželé, ale spolu s ní s udáním dne, od kdy jsou zadržené, zástavně nepojištěné, neplatí o nich, co vpředu bylo uvedeno, nýbrž spadají ony úroky pod ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. a lze je v pořadí hlavní pohledávky přikázati jen, nejsou-li starší tří let od příklepu nazpět. Povolení ani poznámka dražby nerozšiřuje, jak bylo vyloženo v rozhodnutí Gl. U. n. ř. 2939 dřívější pořadí (§ 135 ex. ř.), tím méně přihláška k rozvrhovému roku

a dovolací rekurentka povolením dražby, pokud se týče přihláškou pro úroky od 1. ledna 1925 případně od 21. května 1927 pořadí zájemným popsáním nemovitostí nabyté pro hlavní pohledávky nenabyla. Podle toho, co bylo uvedeno, bylo z nejvyššího podání v pořadí hlavních pohledávek přikázati kromě tříletých úroků, tedy úroků od 15. prosince 1929 (§ 216 druhý odstavec ex. ř.) také úroky od 1. dubna 1929 do 15. prosince 1929, kdežto další starší úroky nižší soudy v pořadí hlavních pohledávek, pokud se týče vůbec nepřikázaly dovolací rekurentce právem.

Čís. 12807.

Na základě usnesení opatrovnického soudu podle § 142 obč. zák., vydaného podle dohody manželů, jímž bylo manželé uloženo, by vydal své manželce nezletilého syna a platil »t é ž e« na jeho výživu a výživu výživné, nemůže vésti exekuci k vydobytí výživného nyní již zletilý syn, nejednala-li matka, sjednávajíc dohodu, jako opatrovnice tehdy nezletilého syna, nýbrž vlastním jménem.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R II 326/33.)

Podle dohody manželů při dobrovolném jich rozvodu vydal opatrovnický soud usnesení, jímž uložil manželé Bedřichu S-ovi, by vydal své manželce Marii S-ové nezletilého syna Bedřicha S-a a platil jí na jeho výživu a výchovu 300 Kč měsíčně. Po smrti Marie S-ové navrhl Bedřich S. mladší, již zletilosti nabývší, povolení exekuce proti Bedřichu S-ovi staršímu k vydobytí vyživovacích příspěvků. S o u d p r v é s t o l i c e exekuční návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil. D ů v o d y: Návrh byl prvním soudem zamítnut z důvodu, že žadateli z exekučního titulu žádný nárok nevznikl, nýbrž, že nárok příslušel jeho matce. Názor ten není však správný, ježto vyživovací nárok příslušel žadateli a měly vyživovací splátky býti konány do rukou matky. Dosažením zletilosti nepozbyl exekuční titul účinnosti a trvá vyživovací povinnost otce i nadále a není pochyby o tom, že po dosažení zletilosti může žadatel sám požadovati zaplacení výživného, což platí i pro dobu po úmrtí matky a než se stal žadatel zletilým.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že v tomto případě byl oprávněnou osobou z exekučního titulu (§ 7 ex. ř.) návrhovatel Bedřich S. ml. Exekučním titulem je tu usnesení okresního soudu ze dne 10. prosince 1921, jež jest sice opatřením podle § 142 obč. zák. a tudíž exekučním titulem podle § 1 čís. 6 ex. ř., avšak nutno zkoumati, zda návrhovatel Bedřich S. ml. je z exekučního titulu toho o p r á v n ě n o u osobou podle § 7 ex. ř. Zmíněným usnesením nezměnilo se v podstatě nic na dohodě manželů Bedřicha S-a a Marie S-ové ze dne